P.S. In „Enigmistica" Nr 9 nu mi s'a publicat nimic, numai o șaradă care fusese mai înainte apărută în „U. C." Ț-o trimit ca să vezi că era o revistă lună.

Dl...

București, 3 Martie 1945.

Tanți,

Mă dovedesc a fi destul de curajos îndepărtând din titlu cuvântul reverențios. Mă dau de exemplu de curaj și te rog să mă urmezi.

In ceea ce privește înălțimea, într'adevăr, sunt mai aproape de cer decât de pământ. Chiar acum vreo trei zile am avut ocazia să-mi cunosc exact dimensiunea aceasta, cu ocazia unei vizite medicale. Ne-a cântărit și ne-a măsurat ca la recrutare, pe toți studenții. Am aflat de aici că măsor spre soare un metru și opt zeci și trei și că trag spre pământ șase zeci și cinci de chilograme. Disproporția aceasta între înălțime și greutate face să fiu subțire. Eu zic uneori că am crescut până acum dând atenție lungimii. Trebuie s'o părăsesc de acum și să mă ocup în special de lățime. Ce voiu putea face, voiu face.

Nu prea cunosc la culori, așa că n'aș putea să zic că sunt blond; - dar nici brun nu sunt. Un compromis mai degrabă între una și alta. Uite, de m'ai întreba acum care mi-i culoarea ochilor, n'aș ști să spun. N'am nici oglindă să mă uit și-apoi e un amănunt care, în

-/-

raport cu primăvara de afară, nu are nici o importanță.

E o primăvară splendidă. O zi cu un soare atât de dulce și luminos, cum ne place să ne închipuim zina cea mai fericită din viața noastră. Despre fericire ni-i dat însă a vorbi mai puțin, mult mai puțin. Chiar numai de mulțumire vorbim rar, d'apoi fericirea care cere mai multe!

E o primăvară splendidă. Bucureștiul o serbează cu Cișmigiul în floare, cu bărci pe lac, cu oameni surâzători pe străzi și bulevarde, cu copii gălăgioși și veseli.

Ni-am putut răbda azi tentației și am mers și eu în Cișmigiu. Era deosebit de frumos. Va fi mai frumos peste o săptămână sau două. Mai trebuie să dea frunză teii ca decorul să fie complect.

De aici, de la „Universul", până în Cișmigiu e o svârlitură de băț numai. De asta îți pomenesc atât de des despre el. L-ai văzut vreodată? Dacă nu, sunt bucuros a te anunța că aș dori să mergem odată împreună prin el, să ți-l descriu în amănunțime. Atât cât îl cunosc și eu, bineînțeles, că are el multe coturi despre care n'oș putea să-ți spun nimic. In primul rând am merge în rotondă, unde se află statuile a zece scriitori de-ai noștri. Apoi am trece pe la castori, apoi prin celelalte părți. Vom vedea noi atunci ce-am mai face

Imi ceri să-ți scriu ceva despre Moș Nae. E bătrân, împlinește acuș 71 de ani. Totuși oboseala vârstei n'o simte deloc în ceea ce privește scrisul și cititul. Doar în urcatul scărilor, în mersul pe stradă, își aduce aminte că-i stau pe umeri 71 de ani, cam grei, cam stingheritori. De asta călătorește mai puțin, ca să nu spun că nu călătorește deloc. Intre casă și redacție există un singur drum: linia tramvaiului 14; în afară de el Moș Nae nu cunoaște altul. Se duce uneori, - de la Crăciun încoace numai de două ori s'a întâmplat lucrul acesta, - la clubul partidului liberal, unde este membru. Incolo, teatre, cinematografe, - nimic. Ba mi-aduc aminte că acum doi ani s'a dus la un cinematograf, dar și atunci din obligație, dorind să-și achite o datorie. Nu-i însă un om ursuz și retras. Primește adeseori vizitele prietenilor. Probabil că uneori le întoarce. Dar locul de unde nu lipsește e cel de la masa de scris. Scrie, scrie într'una. Aproape tot ce se publică în „U.C." este scris proaspăt. Bineînțeles că de multe ori Moș Nae traduce și prelucrează, dar și lucrul acesta cere o muncă deosebită. Te vei mira poate când îți voiu spune că Moș Nae cunoaște nouă limbi. Nu le vorbește pe toate, dar traduce din toate. Cele mai principale le și vorbește: franceza, germana, italiana. Ba vorbește câteva și din cele mai puțin principale: turca, bulgara și sârba. Viața lui Moș Nae e plină de evenimente interesante, din care ne povestește câte odată câte ceva cu'n talent deosebit. Nu știi poate că Moș Nae a fost un bun prieten al lui Kemal Atatürc, cu care a făcut revoluția turcească pentru detronarea lui Abdul-Hamid. Și altele, câte și mai câte.

./.

Astăzi, după sosirea scrisorii ce mi-ai trimis-o pe ziua de 17.III^a, am perfectat cu Iuliu trimiterea revistelor promise. Ne pare rău că nu-ți vom putea trimite și „Enigmistica", în care trebuiau să fie și fotografiile noastre. Revista aceasta avea doi directori și, cum e totdeauna când sunt doi într-o afacere cu drepturi egale, s'au certat. Și s'au certat, iar revista nu mai apare, fără a fi într-un mod oficial vinovată. De două săptămâni, dacă nu cumva de trei, n'a mai apărut. Fotografiile noastre au rămas; probabil că directorii se vor împăca. În cazul acesta ne vom putea ține de cuvântul promis. Trimitem însă „Academia", care, și ea, nu mai apare. Am citit într-un ziar acum două zile că-i vorba să capete din nou viață, dar cu altă formație redacțională, din care Iuliu nu mai face parte. Ce să-i faci? Politica!!!

Trebuie să fie ceasul aproape trei. În redacție n'avem nici un ceas. Eu la o masă, Iuliu la alta, ne îndeletnicim cu scrisul pentru mata. E plăcut să stai de vorbă cu cineva de departe, dar și mai plăcut ar fi dacă acel de departe ar fi mai aproape. Ce zici, nu?

În redacție n'avem nici un ceas, dar trebuie să fie aproape trei. Ușa e deschisă și din colo, dinspre Cișmigiu, pătrunde până aici duhul nou, dătător de viață, al primăverii.

Să-mi scrii mereu despre primăvara din jur și de primăvara din suflet.

Îți dorește numai bine

Diogene
C